

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۳۱ جنوری ۲۰۱۹

کلید دار صلح ارتجاعی، گردانندگان جنگ ارتجاعی هستند!

چهارشنبه- ۱۰ دلو ۱۳۹۷ - کابل: از دو روز قبل بدین سو که "خلیلزاد" گفت: "کلید صلح در کابل است"، اکثر بحث ها در رسانه ها و قرار شنیدگی ها در فیسبوک ها و تویتز هم، بین سیاستمداران و منورین افغانستان در اطراف این نکته دور می زند که "کلید صلح در کجاست؟"، تعدادی بدون آن که اطلاع داشته باشند که "خلیلزاد" قبل از صدور چنین حکمی چه گفته بود، به جانبداری از "خلیلزاد" پرداخته، حرف وی را تصدیق می نمایند، عده ای نظر وی را رد نموده با تأیید مواضع "غنی احمدزی" و "امرالله صالح" حکم می نمایند که "کلید صلح در راولپندی است". در یادداشت امروز خواهم کوشید بسیار مختصر، نظر خود و مردم ما را در زمینه بیان دارم:

۱- از قرار اخبار سرچوک و زمزمه هائی که "از ما بهتران" می نمایند، "خلیلزاد" حین دیدار با "غنی احمدزی" از وی خواسته است که برای رسیدن به صلح، باید از مسأله انتخابات صرف نظر نموده، جهت تشکیل یک حکومت موقت با طالب موافقت نماید. وقتی "غنی احمدزی" با این پیشنهاد مخالفت ورزیده، "خلیلزاد" وی را به جنگ افروزی متهم کرده، در کنفرانس خبری با تذکر جمله "کلید صلح در کابل است" به صورت غیر مستقیم "غنی احمدزی" را جنگ طلب معرفی نموده است.

۲- و اما این که واقعاً "کلید صلح" در کجاست و چگونه هردو طرف راه انحرافی را می پیمایند، باید جهت رسیدن به یک پاسخ درست ببینیم که اولاً جنگ از کجا و به وسیله که ها آغاز یافته است. زیرا تا ندانیم که جنگ را که آغاز و به وسیله که ها ادامه می یابد، تبصره در مورد "کلید صلح"، به دنبال نخود سیاه دویدن است. به عبارت دیگر کلید صلح نزد آنها نیست که جنگ را پیش می برند.

۳- با حرکت از چنین منظری، از آنجائی که این جنگ، جنگی نیست که مردم افغانستان خواسته باشند و آن را بر شانه های خویش پیش ببرند و جنگ مردم باشد، در نتیجه کلید صلح هم در مقطع کنونی نزد هر کسی که باشد، نزد مردم افغانستان نیست. لذا اگر منظور "خلیلزاد" از کابل، مردم افغانستان باشد، وی با این حکمش نه تنها "غلط" کرده است بلکه به یک عمل شنیعی دست یازیده است، عمل الصاق جنایات دو طرف جنگ به یخن مردم افغانستان، عملاً قربانی رابه جای جنایتکار معرفی داشتن است. هرگاه منظورش از کابل دولت دست نشانده و حاکمیت پوشالی ارگ باشد، باز هم حکمش نادرست است، زیرا این به اصطلاح حاکمیت که اجازه و صلاحیت تشناب رفتنش را ندارد، نمی تواند صاحب صلاحیت آوردن صلح باشد.

۴- حکمی را که "امراالله صالح" به نمایندگی از "غنی احمدزی" نموده و شخص "غنی احمدزی" بر آن تأکید دارد که گویا کلید صلح در راولپندی است، هم ناقص و غلط است زیرا در جنگ افغانستان، نقش ارتجاع همسایه را می بیند، بدون آن که چشمان شان را باز نموده، نقش امپریالیسم، رقابت های امپریالیستی و ارتجاع هار مذهبی منطقه و فرا منطقه را در نظر گیرند. صدور چنین حکمی بدان معناست که اگر پاکستان بخواهد صلح خواهد شد، در حالی که واقعیت موقعیت ستراتیژیک افغانستان نمایانگر آن است که هیچ کشوری به تنهایی قادر نیست تا در افغانستان صلح را تأمین نماید.

۵- همان طوری که در آغاز نوشتم، کلید صلح نزد آنها نیست که جنگ را فروخته اند، باز هم تکرار می نمایم: از آنجائی که جنگ را در افغانستان از ۴۰ سال بدین سو، به خصوص از زمانی که ارتجاع هار مذهبی از موضع نمایندگی از امپریالیسم، اداره جنگ را از دست خلق افغانستان بیرون کشید، امپریالیسم و ارتجاع هار مذهبی به وجود آورده و در تمام این مدت، علی رغم تغییر مواد سوخت-باند های خلق و پرچم، جهادی ها و طالب- تنور آن را همیشه فروزان نگهداشته اند، پس کلید صلح هم در نزد آنهاست.

۶- تذکر چنین حکمی نباید بدان معنا تعبیر گردد که گویا این قلم به اراده مردم افغانستان بی باور هستم، بلکه بدان معناست که جنگ ارتجاعی کنونی که هیچ مناسبتی با مردم افغانستان ندارد، صلح آن نیز ارتجاعی بوده نمی تواند منافع مردم افغانستان را باز تاب دهد. زمانی که مردم افغانستان خود جنگ انقلابی و دورانساز شان را بیغازند مسلماً در آن زمان کلید صلح را نیز در دستان توانمند خویش خواهند داشت.

هموطنان گرامی!

این که گفته شده است: "جنگ را فقط می توان با جنگ خاتمه داد" و این که "رسیدن به صلح فقط از ادامه جنگ ممکن است" به ما حکم می نماید که اگر خواستار صلحی هستیم که در آن کرامت انسانی ما، هویت ما، آزادی ها و حقوق انسانی ما، رفاه و بهروزی زندگی شهروندان کشور ما، تضمین شده بتواند، نخست باید کمر مان را برای آغاز به جنگی ببندیم که رسیدن به خواستهای ما، اهداف آن باشد. یعنی دست یازیدن به جنگ انقلابی و با به پیروزی رساندن آن، رسیدن به یک صلح شرافتمندانه و دوامدار.

سرکها ما را می طلبد!!